

Gáality Vojiszláv

Hit, böjt, boldogság

Gáality Vojiszlávnak, a Szerb Ortodox Egyház Budai Egyházmegyéje esperes-vikáriusának, a szentendrei Belgrád (Nagyboldogasszony-)székesegyház parókusának homíliája az új naptár szerint 2011. április 3-án (az ó naptár szerint március 21-én), nagyböjt negyedik vasárnapján, Szentendrén, a Blagovestenszka- (Örömhírvétel-/Gyümölcsoltó Boldogasszony-)templomban. Evangéliumi olvasmány: Mc 9,17–31.

Íme, Isten kegyelméből, kedves testvérek, túljutottunk a nagyböjt felén, és már szinte érinthető, érezhető módon, lépcsőről-lépcsőre közeledünk az ünnepek ünnepéhez — a Feltámadáshoz. Miért ez a nagy várakozás és ez a nagy öröm minden évben újra meg újra? Hogyhogy nem unalmas minden évben ugyanazt megélni? A nagy öröm onnan ered, hogy ez az ünnep, ez a nap a mi végső célunk. Ez az életünk értelme, ezért születünk. Ezért az örömet. Azért, hogy megéljük és megtapasztaljuk, s hogy azután soha ne veszítsük el azt a boldogságot, amelyet a szeretet képes adni. Nem a pszichológiailag értelmezett szeretet, hanem a gondoskodó, az önfeláldozó szeretet, amelyet az ember iránt egyedül Isten Fia tanúsított, s amely biztonságot ad, mert megvéd a legnagyobb ellenségtől is — ami a halál.

Hogy miért nem unalmas ezt minden évben újra meg újra megélni?! Mert jobban hozzá tartozik az ember lényéhez, mint a levegővétel, mint az evés, mint a beszéd vagy a látás. Mert az ember azért teremtett, hogy isteni boldogságban legyen része örökké, s minden ember Isten szeretete által első sorban azért jön a világra, hogy ezt a szeretetet megtapasztalja. Mert nincs annál nagyobb boldogság, mint amikor teljes biztonságban minden rossztól, a szeretet ölelésében, csodálattal övezve, elmerülve az Örökkévalóság személyes Értelmében, elérjük és betöltjük a célt.

Ezért jött el hozzánk Isten Fia. Ezért kísérjük Őt minden évben a Golgotáig vezető úton. Ezért várjuk a végső alkony nélküli nap eljövételének hajnalát, a Feltámadás napját minden évben, mert bizonyítéka hitünknek, és alátámasztója reményünknek, hogy közel már a megízlelt boldogság beteljesedése.

S bár sokszor, ahogyan ezt a mai evangéliumi olvasmányban is hallgattuk, földhözragadt életünk jobbulását kérjük Tőle, tudva, hogy kéréseink elhibázottak, mert a teljes boldogság nem itt van — legyünk betegek vagy egészségesek, Ő a kegyelemteljes gondoskodó szeretetében ezt is megadja nekünk, ha erős hitel fordulunk hozzá és akarjuk az Ő szeretetének megnyilvánulását rajtunk.

Egy kérdés azonban nagyon fontos még: vajon hajnalodik-e ott benn a szí-
vünk mélyén?! Csakis ha őrizzük s ha látjuk a Fényt, reménykedhetünk, hogy
felvirrad a Nap. El lehet élni vakon is, ötven, hatvan, hetven évig. De az örök
élethez a Fényre, az alkony nélküli Nap felvirradására — a feltámadásra van
szükség. A feltámadáshoz pedig az áldozathozatal, a szenvedés, a lemondás,
a böjt vezet el bennünket.

Jézus Krisztus Urunk mindig kész a segítségünkre sietni. Kész a kezét nyúj-
tani, hogy ki tudja hányadszor kiemeljen a bűn sártengeréből, a kishitűség
adta félelemből. Teszi ezt annak ellenére, hogy sokszor szomorkodnia kell vi-
selkedésünk miatt. „Hitetlen nemzedék, meddig maradjak még veletek? Med-
dig tűrjelek titeket?!” — mondja. De mégis cselekszik, az Ő szeretete mindig
talál számunkra mentséget. Csak tiszta szívből akarnunk kell a gyógyulást,
a megváltást, az üdvözülést. Ez az, kedves testvérek, amit nekünk kell hozzá ten-
nünk a feltámadáshoz vezető úton, s ehhez segít hozzá bennünket a böjti időszak.

Ehhez adjon az Úr mindnyájunknak erőt, hogy elérhessük a végső célt is:
az Atya Isten ölelésében lakozó boldogságot, amely örök időktől fogva előké-
szítettetett azoknak, akik szeretik Istent.

Amin.

*Gálity Vojiszláv (szerbül Vojiszláv Gálity) 1956-ban a Bács-Kiskun megyei Herceg-
szántón (Szántova) született szerb orthodox családban. Édesapja Gálity Lyubinko or-
thodox pap volt, akinek hivatását Vojiszláv bátyjai, Illés (Ilia) és Braniszláv is követték.
A teológiai szemináriumot Sremski Karlovciban (Karlócán) végezte, majd German
pátriárka ösztöndíjasaként Belgrádban tanult orthodox teológiát. 1981-ben szentelték
pappá. Először Szigetcsépen, majd 1986-tól Szentendrén (a Belgrád székesegyházban)
parókus. 1991-től a Budai Szerb Orthodox püspökség titkára, 1997-től püspöki helynök,
rangja: protoierej (esperes). 2005-ben a Szerb Orthodox Egyház Zsinatától megkapta
a sztavrofor kitüntető címet.*

*1981-ben vette feleségül a szintén hercegszántói születésű Bozsity Mária tanárnőt.
Egy leányuk van (Tiana, 1983).*

*A budai szerb püspökség hivatalos folyóiratának (Eparhija Budimska) főszerkesztője.
Igen kiterjedt egyházi publicisztikája mellett az 1980-as évek elejétől verseket is ír.
Munkái megjelentek antológiákban: Gde nestaje glas? (Hová lett a hang?, 1984),
Na drugoj obali (A másik parton, 1984). Önálló kötete, mely Szentendrével kap-
csolatos írásait tartalmazza: Vertograd na Dunavu (Kertváros a Dunán, 1993).*

*A következő képmellékleten: Gálity Vojiszláv a szent liturgián, a nagy bemenetnél, illetve
prédikáció közben. A felvételek 2007. május 5-én a pomázi szerb orthodox búcsúban ké-
szültek. Fotó: Jaksity Iván.*